

Til

Folketinget - Skatteudvalget

L 212 - Forslag til lov om ændring af skatteforvaltningsloven og forskellige andre love (Ny klagestruktur på skatteområdet og ændringer som følge af idriftsættelsen af Ét Fælles Inddrivelsessystem m.v.)

Hermed sendes kommentaren til henvendelsen fra CEPOS (bilag 47).

Holger K. Nielsen

/Per Hvas

CEPOS anfører, at det kun er i et fåtal af ankenævnsager, at SKAT har forsøgt at få en skatteankenævnsafgørelse indbragt for Skatterådet i medfør af skatteforvaltningslovens § 2, stk. 3.

Ifølge CEPOS illustrerer de offentliggjorte afgørelser samtidigt, at SKAT har svært ved at vurdere, hvad der kendetegner en ”åbenbart ulovlig” afgørelse efter skatteforvaltningsloven § 2, stk. 3. Derudover kan bestemmelsen give anledning til en sådan grad af fejlfortolkning fra SKATs side, at det udhuler skatteyderes retssikkerhed.

CEPOS anbefaler derfor, at regeringen ændrer lovforslaget, så skatteforvaltningslovens § 2, stk. 3, ophæves. Først og fremmest fordi bestemmelsen er unødvendig, hvis der indføres en ny en-strengt klagestruktur på skatteområdet. Det vil give SKAT mulighed for at indbringe ankenævnenes afgørelser for domstolene, præcist som det også gælder for skatteyderen. En fastholdelse af skatteforvaltningslovens § 2, stk. 3, medfører således en asymmetri i skatteyderes og SKATs klagemuligheder og dermed en betænkelig retssikkerhedsmæssig skævvridning, hvor SKAT – i modsætning til skatteyderne – får et ”ekstra skud i bøssen”.

Derudover giver skatteforvaltningslovens § 2, stk. 3, stor risiko for fejlfortolkning og endda latent misbrug fra SKATs side. Og selvom sådanne misbrugsrisici også eksisterer andre steder i lovgivningen, mener CEPOS, at denne risiko bør søges minimeret, når nu skatteforvaltningsloven § 2, stk. 3 ikke længere er streng nødvendig i en ny klagestruktur.

Kommentar:

Som også anført af CEPOS anvendes bestemmelsen i skatteforvaltningslovens § 2, stk. 3, kun sjældent.

Det er naturligvis et problem, når der rejses sager efter denne bestemmelse, hvor det efterfølgende viser sig, at Skatterådet er uenigt med SKAT i, at afgørelserne fra ankenævnen er åbenbart ulovlige. Der skal derfor være fokus på, at det så vidt muligt kun er de rigtige sager, der rejses af SKAT.

Samtidigt illustrerer CEPOS’ analyse dog, at Skatterådet er et effektivt filter i disse sager. Det er således langt fra i alle sager, SKAT rejser efter denne bestemmelse, at Skatterådet ændrer ankenævnenes afgørelser.

Det skal også erindres, at efter lovforslaget kan ankenævnsafgørelserne alternativt indbringes for domstolene. Dette mener CEPOS bør være den eneste reaktionsmulighed overfor forkerte ankenævnsafgørelser fra myndighedernes side. Imidlertid forekommer det mere indgribende overfor borgerne at indbringe sagerne for domstolene, bl.a. fordi officialmaksimen ikke gælder ved domstolene, og det dermed er mere ressourcekrævende at gennemføre sagen der. Da Skatterådet desuden virker som et effektivt filter i sagerne, forekommer det ikke at være til gavn for borgerne at afskaffe muligheden for at ankenævnsafgørelserne kan forelægges for Skatterådet, og lade domstolene være eneste mulighed.

Som anført i mit svar på L 212 – spørgsmål 55 har borgeren desuden mulighed for at påklage Skatterådets afgørelse i sagen for Landsskatteretten. Dermed er der balance mellem SKATs mulighed for at forelægge sagen for Skatterådet og borgerens efterfølgende mulighed for at få sagen for Landsskatteretten.

Jeg agter derfor ikke at stille et ændringsforslag, hvor skatteforvaltningslovens § 2, stk. 3, ophæves.